

Nagyböjti füzet

**Ifjúságpasztorációs Iroda
Szeged, 2016**

Szerkesztette:
egyetemisták, világi apostolok és papok
gondolataiból

Jancsó Mária, Kónya Mihály

Az idei Nagyböjti füzet az elmúlt 12 év elmélkedéseinek válogatásából készült.

Ha a napi gondolatokat elektronikus levél formájában szeretnéd megkapni, akkor keress fel a következő helyet:

<https://www.szepe.hu/mailman/listinfo/uzenet>

Örömmel olvasnánk észrevételeidet, ha elküldenéd a következő e-mail címre:

ipc.szege@gmail.com

Készült a Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodájának gondozásában 1000 példányban.

Lélekben belépek a szent kapun

Ferenc pápa megnyitotta a Szent Péter-bazilika szent kapuját. Elsőként bement rajta. De aki látta a TV-közvetítést az azt is látta, hogy a belépéskor megállt egy pár másodpercig, látszódott az arcán, hogy gondolkodik, imádkozik. Gyakran elhangzik ajkáról: én is bűnös vagyok, imádkozzatok értem.

Az irgalmas Istent bemutatva gyakran idézzük a Tékozló fiú szentírási helyet. Bűnös fiú, hazajön... az irgalmas Atya elébe megy, megbocsát stb. Öröm a szívünkben, minket is hazavár. Ritkán, vagy soha sem jut eszünkbe a harmadik személy, az ún. hűséges fiú. Érte is ki kell mennie az Atyának, hogy behívja. Ő pedig egy ideig visszautasítja azt, hogy a tékozló mellé bemenjen, sőt a hűségét emlegetve, sérelmeit is elmondja: még egy gödölyét sem vágtaal, hogy barátaimmal együtt vigadjunk. Mi a visszásság itt? Hol a hiba?

A buzgóbbak felméri a tíz parancsot, s mint tékozló fiúk bűnbánattal, javulási szándékkal belépnék a gyóntatószékbe. De mi van a tékozló fiúk testvéreivel? Ők ártatlan-

nak vélik magukat. Pedig a 7 főbűnről is számvetést kellene csinálniuk.

Kevélység: én nem vagyok olyan, mint... a büntudat helyett a hamis öntudat.

Fösvénység: elpocsékolni a hizlalt borjút ezért a züllött pasasért? Vigyázni kell a maradt örökség részre. Pocsékolni szeretetből?

Bujaság: Ó, hányszor vágyott „züllött” testvére ágyasaira, gondolatban hányszor élte át az ő „tiltott kapcsolatait”. Ugyan, ez mégsem lehet bűn.

Irigység: Gondolatai: milyen jó neki, van pénze, nem kell dolgoznia, hányan dicsérik... én pedig inkább megérdemelném?

Torkosság: Hányszor dézsmáltam meg az éléskamrát, olyan jól esett a frissen sült tészta, a félretett bor. Éhes voltam? Nem, csak megkívántam. Persze az önfegyelmem hiányzik. Másban is ilyen fegyelmezetlen lehetek.

Harag: egy barát sértő megjegyzése, egy kiszolgáló viselkedése milyen indulatot gerjesztett bennem! Talán még megölni is képes lettem volna...

Restség: hányszor feküdtem vissza még egy kicsit, s aztán kapkodva se sikerült dol-

gaimat elvégezni, kerestem hamis okot, csakhogy nehéznek képzelt munkából kivonjam magam.

En is az otthon maradt fiú vélt büntelenségével felejttem el jól megvizsgálni lelkiismeretemet, hagyom el a tékozló fiúi bűnbánat felindítását és mint buzgó, hithű, hűséges, nem lépek be a gyóntatószékbe.

ÁLLJAK MEG LÉLEKBEN
A SZENT KAPU KÜSZÖBÉN,
VIZSGÁLJAM MEG HELYESEN
LELKIISMERETEMET
ÉS MINT IGAZ TÉKOZLÓ FIÚ,
LÉPJEK BE A GYÓNTATÓSZÉKBE
TALÁLKOZNI AZ IRGALMAS ISTENNEL.

Gyulay Endre

Február 10. szerda

HAMVAZÓSZERDA

*Joel 2,12–18; Zs 50; 2Kor 5,20–6,2;
Mt 6,1–6.16–18*

Szíveteket szaggassátok meg, úgy térjete meg!

Hasonlatosnak lenni Jézushoz. Ez az, amit mindnyájan szeretnénk, különösen a nagyböjti időszakban. De hogyan is böjtöljünk? Mit teszünk, mit tehetünk ezért a hasonlatosságért? Nem tudunk elvonulni a világtól, hogy csak az imára figyeljünk, így meg kell találnunk a hétköznapjainkban azt, ami minket imára ösztönöz, ami segíti a nagyböjti elmélyülésünket. Elvonulni nem tudunk, de meg kell próbálnunk elcsendesedni, befelé figyelni a hétköznapok eseményeiben is.

Szaggassátok meg szíveteket! Mit jelenthet ez? Nekem azt, hogy a vágyaimat háttérbe helyezve előtérbe kerül az, ami tényleg fontos. Saját magam helyett a másokra való odafigyelés, pletyka helyett némaság, beszéd helyett a csönd és a meghallgatás, a győzni akarás helyett a győzni engedés, az igazam akarása helyett a belátás.

Elfeledkezni önmagunkról, embertársainkra figyelni, az Atyához fordulni imában és cselekedeteinkben. (2010)

Február 11. csütörtök

MTörv 30,15–20; Zs 1; Lk 9,22–25

Eléd adtam ma az életet és a halált, az áldást és az átkot.

Jézusnak mi a véleménye szándékaimról és döntésemről?

Sokszor vagyunk választások, utak, döntések előtt. Mindig két dolog közül választunk. Az egyik jó irányba visz, a másikba belebukunk, eltévedünk.

Isten is mindig megadja a választás lehetőségét számunkra. Nélküle élni halál és átok, az Ő útmutatása nélkül minden értelmet veszti. Mégis szelíden, alázatosan kopogtat lelkünk ajtaján. Ő sosem akarja magát ránk erőszakolni. De ha Őt választjuk, az Ő útjain járunk, az életet és az áldást kapjuk Vele együtt. (2009)

Február 12. péntek

Iz 58,1–9a; Zs 50; Mt 9,14–15

*Ha segítségül hívod az Urat, ezt mondja:
Itt vagyok!*

Napjainkban megszoktuk, hogy mindennek ára, ellenértéke van. Gyakran az egy mástól kért szívességet is igyekszünk valamivel előre megvásárolni, a biztos eredmény reményében.

A vallásos emberek Istennel való kapcsolatában is észrevehető néha ez a gyakorlat. Azért böjtölünk, vezeklünk, hogy Isten teljesítse kéréseinket, vagyis – kimondatlanul ugyan, de – igyekszünk őt lekenyerezni.

Most, nagyböjt elején elhatározom, hogy megtisztított szívvel, Isten és embertársaim iránti szeretettel eltelve haladok a feltámasztás felé vezető úton, hogy egyre inkább elmélyülhessek Isten szeretetében. Kérem a segítségét, hogy nyitott szemmel és szívvel tudjak járni, és észrevegyem a környezetemben élők testi-lelki szükségleteit, hogy velük együtt vethessem magam a feltámasztott Krisztus ölelő karjaiba. (2007)

Február 13. szombat

Iz 58,9b–14; Zs 85; Lk 5,27–32

*Ha kenyeret adsz az éhezőknek, felragyog világo-
gosságod.*

Az Istennel járni naponként, az Ő útján, az egy teljesen más állapot. Az ilyen ember megtisztul, átalakul, mert az Úr vele van. Isten mindannyiunkat óvja és védi, de aki tudatosan keresi a Vele való életet, annak az embernek az életét még inkább az Úr kegyelmei gazdagítják. Ha minden napunkat oda tesszük az Úr elé, akkor az Ő áldása fog munkánkon, életünkön, emberi kapcsolatainkon nyugodni. Remény, béke és hit járja át az ilyen ember lelkét. Az útján mellette haladó emberek megérik rajta, hogy Krisztus-hordozó, és kapnak ebből a fényből. Életünk pillanatai, a kihívások, reményvesztett állapotok más megvilágításban tűnnek fel, ha Isten szemével nézzük őket. Ma talán erre van a legnagyobb szükségünk: az Isten szemével meglátni a jót egymásban és mindenben, ami körülvesz bennünket. Merjünk hát hinni a Jóságos Istenben, merjünk Mellette dönteni, merjünk Vele együtt élni, hogy „világossága beragyogja a sötétséget”. (2010)

Február 14.

NAGYBÖJT 1. VASÁRNAPJA

MTörv 26,4–10; Zs 90; Róm 10,8–13; Lk 4,1–13

Az Úr meghallotta szavunkat, és meglátta nyomorúságunkat.

Elgondolkodom azon, Jézus milyen tisztán és világosan felismerte a kísértést a pusztában, s milyen határozottan visszautasította...

A ma emberének gyakran nehéz felismerni korunk kísértéseit.

Előfordul velünk, hogy munka nélkül elérhető, ölünkbe pottyanó jólétre, gazdagságra vágyunk ahelyett, hogy a megélhetésünkért dolgoznánk...

Nem tudjuk magunkat megfélekezni, dicsőséget, tiszteletet, csodálatot szeretnénk kiharcolni ahelyett, hogy csupán emberi méltóságunk elismerésére vágnánk...

Istennek képzeljük magunkat, az Ő helyébe akarunk lépni, dicsőséget, hatalmat, imádást várva sikereinkért, eredményeinkért...

A teremtett dolgokhoz való ragaszkodásunkat tesszük első helyre ahelyett, hogy Istent imádva hálát adnánk értük...

Gyöngeségem tudatában kérem a Szentlelket, hogy próbatételek idején a kísértés felismerésében és leküzdésében siessen segítségemre. (2007)

Február 15. hétfő

Lev 19,1–2.11–18; Zs 18b; Mt 25,31–46

Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!

Isten mindnyájunkat egyenként megtervezett, egyedüliek vagyunk. El kell fogadnom magamat: a külsőmet, képességeimet, hiányaimat. Hálával tartozom minden tőle kapott értékemért, és hiányaim miatt alázattal fordulok feléje. Amennyiben sikerül így elfogadnom magamat, akkor boldogan szolgálom Istennek, és segítek embertársaimnak. A „mint önmagadat” mérték lehet számomra: legalább úgy forduljak embertársaim felé, mint saját magam felé.

El kell fogadnom és ápolnom kell Istentől kapott testemet, lelkemet, de legalább ilyen fontosnak kell lennie számomra a másik ember teste és lelke! Így teszek eleget Isten parancsának. A kettő között lévő egészséges egyensúly fenntartásának a feltétele, erőt adó forrása a szívünkből fakadó istenszeretet.

„Nincs szükség alkalmakat keresni, hogy teljesítsük ezt a parancsot: folyamatosan kínálkoznak a nap minden órájában, és mindig épp ott, ahol vagyunk.” Teréz anya (2013)

Február 16. kedd

Iz 55,10–11; Zs 33; Mt 6,7–15

Isten Igéje véghezviszi mindazt, amit az Úr akar.

Hívő emberként is előfordul velünk, hogy nem bízunk Istenben. Nem mindig vagyunk meggyőződve arról, hogy Ő állandóan szeme előtt tartja a mi érdekeinket, a mi javunkat. Különösen nehézségek idején forgatunk a fejünkben és a szívünkben kételkedő kérdéseket, amik elveszik a békességünket. Ebből az állapotból egyetlen úton tudunk kijönni: hittel kell elfogadni Isten szavát.

Amikor hit uralkodik bennem – bármilyen nyomorúságos állapotban vagyok is –, mindegy mit érzek és látok, megértem az Ő szeretetét. Szenvedéseim közben is képes vagyok látni, hogy érdekli az én boldogságom, és megvan a határozott, tökéletes terve életemre. Megdöbbenek ugyan az eszközökön, melyeket tervei megvalósításához használ, de a keresztre tekintve érzem rám sugárzó, végtelen szeretetét. Életem minden pillanatában hinni akarok ebben a szeretetben... (2006)

Február 17. szerda

Jón 3,1–10; Zs 50; Lk 11,29–32

Ninive lakói megtértek a rossz útról.

Vannak helyzetek, amikor az ember nem tud egyebet: vagy magába fordul – vagy az Úrhoz, mert ő az utolsó reménye. Talán nem is kéne neki utolsó reménynek lennie, hisz bármikor készen áll. De különösen nagy örömben vagy nagy bajban hozzá fordulunk, mert tudjuk, hogy Neki nincs reménytelen eset. Nem biztos, hogy a segítség úgy jön, ahogy várná az ember, de megjön, oly bizonyosan, mint a hajnal minden reggel. És mindenkinek vannak vagy lesznek olyan helyzetei, amikor nincsen semmi mása, mint az Úr és a hozzá fűződő kapcsolat, a neki áldozott idő. Az imádság soha nem hiába való. Mert: kérjétek, és kaptok. Nem esztelesen, hanem annak szellemiségében, aki meghalt értünk, s így bizonyos, hogy jó úton fogunk járni. Az Isten irántunk való szeretetében nekünk adta az imádság erejét is. Ne féljünk használni, bőségesen megtérül az idő, amit magunkért és felebarátunkért imádkozva töltünk. Így könnyebb lesz tenni is a jót. (2009)

Február 18. csütörtök

Eszt 4,17; Zs 137; Mt 7,7–12

Uram, más segítöm rajtad kívül nincsen.

Ha ma fiatalokat a jövőről kérdeznénk, azt hiszem, sok arc válna hirtelen komorrá. Reménytelen. Félelmetes. Ijesztő. Talán épp ezeket a szavakat mondanák. Eszter számára sem sokkal biztatóbb a helyzet, főleg, ha belép abba a belső udvarba. Ő mégis nyugodt maradt. Megtalálta azt, aki a legreménytelenebb, legsötétebb pillanatban is segíteni tud. Merte megszólítani az ő Istent! Sőt, tett még valami nagyon nagyot: közös imára hívta egész népét!

Eszternek hinnie, bíznia kellett az együtt elmondott szó, az együtt vállalt küzdés erejében. Hogy az Úr elé terjesztett kérés nem semmibe vesző lufi, nem céltalanul keringő porszem, hanem értő fülekre találó, a címzetthez biztosan eljutó üzenet!

Eszter példája arra tanít, hogy legyen bármilyen kilátástalan, reménytelen, sötét a helyzetem, soha-soha nem szabad félni megosztani az Atyával kérdéseimet, kétségeimet. Azt is üzeni, hogy az összefogásnak, a közösen elmondott imának hatalmas,

akár egész nemzetet megmentő ereje lehet!
Még az utolsó utáni pillanatban sem késő
Hozzá fordulni, s talán újra hazatalálni...

„Az Isten szeretet... A szeretetben nincs félelem” – mondja az evangélista. Eszter már értette ezt. Föl merem-e fogni én is? Át tudom-e élni azt a hatalmas szabadságot, amit az Ő szeretetének tudata ad? Tudok-e továbbadni társaimnak ebből az ajándékból? (2010)

Február 19. péntek

Ez 18,21–28; Zs 129; Mt 5,20–26

Nem kívánom a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.

Kemény figyelmeztetések sorozata a mai evangélium: Jézus tudja, hogy az ember hajlamos átsiklani az olyan „kis apróságok” fölött, amivel úgy érzi, nem bánt meg senkit. Valójában a szívében lévő rossz, harag, békétlenség az, ami előbb-utóbb beérik, és szüli a gyűlöletet, igazságtalanságot, háborúkat.

Igyekezz kibékülni azzal, aki haragszik rád. Ne csak őmiatta: magad miatt is, hogy tisztán, feddhetetlenül élj, ne csak mások – önmagad előtt is. Ez kedves Isten előtt. És ez az, ami békét hoz szívednek. (2003)

Február 20. szombat

MTörv 26,16–19; Zs 118,1–8; Mt 5,43–48

Az Úr szent népe leszel, ahogyan megígérte.

A szent nép nem attól volt szent, hogy nem vétkezett, nem voltak problémái, kihívásai, hanem azért, mert Isten kiválasztotta őket. A kiválasztott népnek lehetőségük volt megújulni prófétáik által, hogy Isten akaratát teljesítsék. Mi Isten gyermekeiként szintén meghívottak vagyunk a szent életre, amelyhez folyton meg kell újulnia lelkünknek. Ehhez jó lehetőséget nyújt nagyböjt ideje, amikor meglátogathatjuk rég nem látott barátainkat, elvégezhetjük mindig elodázott feladatainkat, időt szánunk lelkünk táplálására, mindennap megkeressük a teremtett világ egy szépségét, mosolyt csalunk ki legalább egy embertársunkból... Ahogy a mondas is rávilágít: „Segíts magadon, Isten is megsegít!” (2008)

Február 21.

NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA

*Ter 15,5–12.17–18; Zs 26;
Fil 3,17–4,1; Lk 9,28b–36*

Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.

A teremtett világban az ember az a lény, amely képes túllátni/túllépni önmaga és világa határain. Ez teszi alkalmassá arra is, hogy keresse a természetfelettit, a transzcendenst.

Az istenélmények, a természetfeletti jelenések minden kor emberére nagy hatással voltak, így pl. Ábrahámra is. Ugyanezt tapasztalhatjuk Péter, János és Jakab esetében is, akik szorosabb kapcsolatban voltak Jézussal.

Ha jól belegondolunk, minden hívő ember életében lejátszódik ez a folyamat. Akik az Úrral való kapcsolatukat ilyen közvetlenül élik át, azokból lesznek az igazán elkötelezett keresztények. Látásmódjuk megváltozása abban áll, hogy ők már nemcsak az Istent, hanem a világot is másként látják. Meghatározó élményükből kiindulva már nem egyszerűen isteni parancsokról

beszélnek, amiket meg kell tartaniuk, hanem belső indíttatásról, amely hitükből fakad.

Péter, János, Jakab a hegyről nézve másként látta a világot. – Amikor mi is Isten szemével próbáljuk nézni a életet, akkor átrendeződnek emberi összefüggéseink is.

A színeváltozás élménye az apostolok lelkében megerősítette a hitet. Ebből az is következik, hogy a hit, az őszinte, tiszta vallásosság elindítója sohasem csupán egy tanítás vagy elmélet megértése, hanem egy istenközeli élmény átélése. Ehhez azonban szükség van az Isten utáni vágyakozásra, a mellette való kitartásra és odaadásra.

Az istenközeli élmények az Isten és ember találkozásának azon esetei, melyek számos embert ragadtak meg, és tettek a keresztény hit szentjévé, hitvallóvá, vértanúvá. Olyan lelki élmények ezek, amelyek a kereső embert igazán elkötelezett hívővé alakíthatják. Akár bennünket is, különösen most, a nagybőjti szent időben. (2007)

Február 22. hétfő

**SZENT PÉTER APOSTOL
SZÉKFOGLALÁSA (ünnep)**

1Pét 5,1–4; Zs 22; Mt 16,13–19

Péter, az előjárótárs, Krisztus szenvedésének tanúja.

„Legeltessétek Isten nyáját, amelyet rátok bíztak. Viseljétek gondját, ne kényszerűségből, hanem szabad akaratból Isten szerint; ne rút nyerészkedésből, hanem buzgóságból; nem uralkodva a választottak fölött, hanem szívből, mint a nyájnak példaképei.”

Péter apostol szavai nem csak korának presbitereihez szóltak, a Biblia szavai mindig, minden időben megszólítanak minket, így ezek a szavak korunk minden vezetőjéhez is szólnak. A Biblia évében különösen fontos, hogy a kinyilatkoztatás szavai termékeny szívekbe hulljanak, az eddigi vezetők szívét Isten elé fordítsák, és egyben új hivatások készítői is legyenek akár az egyház jövődő pásztorai, akár a világi intézmények leendő vezetői számára. Kérjük Istent, hogy szükségünkben kérésünk ne legyen hiába való, hiszen ő jól tudja, hogy jó pásztorokra ezekben a mostani időkben milyen nagy szükségünk van. (2008)

Február 23. kedd

Iz 1,10.16–20; Zs 49; Mt 23,1–12

Ha készségesen hallgatunk az Úrra, élhetünk javaival.

A mai igei részek felhívják figyelmünket, hogy a külsődleges istentisztelet helyett fontosabb a szív hódolata és az engedelmesség Isten felé.

A zsoltáros a dicséret áldozatáról énekel. A legigazabb dicsérő áldozat Jézus Krisztusnak az Isten Fiának megtestesülése, élete, szenvedése, halála és feltámadása.

Ezért fontos, hogy szemléljem Jézus tetteit, viselkedését, azt, hogy hogyan fordul az emberekhez. Jussak el a vele való találkozásra és engedjem, hogy vére megtisztítson bűneimtől. Ezután, ha lelkileg magamévá tettem Jézus példáját, legyen hozzá bátorságom, hogy éljem is azt. Hogyan? Nem képmutatóan, hanem alázattal. Segítségére sietve a szükséget szenvedőnek, az el-esettnek és az elnyomottnak.

Környezetekben most is vár valaki Isten szabadító erejére! (2013)

Február 24. szerda

SZENT MÁTYÁS APOSTOL (ünnep)

ApCsel 1,15–17.20–26; Zs 112; Jn 15,9–17

A sors Mátyásra esett, mire a többi apostol közé sorolták.

Jézus egy alkalommal elmondta: nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon...

Ennek tudatában teljesen világos, hogy nem lehetek a szolgálója, hiszen a szolgálóknak nincs szolgálója... A barátjának választ, hív engem. Azt akarja, hogy ne menjek el mellette közömbösen, közünk legyen egymáshoz, részesei legyünk egymás életének. Meghatódom ettől a szeretettől. Saját érdekeim háttérbe szorulnak, egyre intenzívebben vágyom a vele való egységre. Szívemet kinyitom, gondolataimat, érdeklődésemet feléje irányítom. Szükségem van a barátságára, aki mellett otthon érezhetem magam. Életszükségletté válik a közelsége. Saját magam részének érzem őt, a lelkem felének. ő a víz, melyben visszatükröződöm... (2007)

Február 25. csütörtök

Jer 17,5–10; Zs 1; Lk 16,19–31

Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik.

Lázár istenkapcsolatát szemlélve, követhető példát látok magam előtt. Ő maximálisan Istenbe veti bizalmát kilátástalan helyzetében. Ez arra tanít engem, hogy a legjobb, amit tehetek, ha életemet annak a kezébe teszem, akitől ajándékba kaptam. Történhet bármi, Benne megbízhatok, Ő a javamat akarja, mindig velem van, szívem minden dobbanását ismeri. Megoszthatok vele minden érzést, problémát, terhet. Ezért nem vagyok egyedül még az élet legsötétebb, legnehezebb pillanataiban sem. De nem csak akkor jut eszembe, amikor bajban vagyok. Állandó közösségre vágyom Vele, nélküle nincs értelme az életemnek, örök boldogságra hív.

Meghatódom a szeretetétől, hogy értem emberré lett, rám bízva önmagát, amikor azt kéri tőlem, hogy mutassam meg és adjam Őt tovább másoknak azáltal is, hogy nehézségeim, gondjaim, fájdalmaim idején sem esem kétségbe, hanem Őrá támaszkodom és Őbenne bízom; és hálás vagyok Neki, amiért életem ezen pillanatainak, eseményeinek is részese akar lenni. (2010)

Február 26. péntek

Ter 37,3–4.12–13a.17b–28;
Zs 104,16–21; Mt 21,33–43.45–46

Jön az álomlátó, gyertek, öljük meg.

Eloolvasom a mai napi evangéliumot. Nehéz és rejtélyes példabeszéd ez számomra. A címzettek Jézus korában élő farizeusok, nekik mondja el Jézus ezt a történetet. Izrael szőlőjébe küldött próféták és önmaga sorsáról beszél. Arról, hogy az írástudók, a vallási vezetők nem hisznek neki és megölik. Mit mond nekem ez a történet? Én vajon hiszek-e Jézusnak és kész vagyok-e arra, hogy saját törvényeim szerinti ítéleteimet elengedjem?

A másik szentírási rész Józsefről szól. Miután testvérei eladták, hosszú utat tesz meg, amíg újra találkoznak. Isten Józsefet gondoskodó apává teszi a fáraó, a saját apja és az egész családja számára. Isten megtartó cselekvése, amely az előtérben álló emberi cselekvés mögött megbújik, megsemmisít minden gyűlöletet és hazugságot. Még egyszer és még inkább igazolódnak azok a szavak: Isten a görbe vonalakon is tud egyenesen írni.

A két történetben, József és Jézus történetében a gonosz cselvetései nem akadályozzák meg Isten tervének megvalósulását.
(2012)

Február 27. szombat

Mik 7,14–15.18–20; Zs 102; Lk 15,1–3.11–32

Irgalmasan bánik az Úr azokkal, akik szeretik őt.

Melyik könnyebb? Megbocsátani annak, akit a legjobban szerettünk és mégis fájdalmat okozott nekünk? Elébe menni, lehajolni hozzá, nem várva meg bocsánatkérését s megalázkodását?

Vagy rádöbbenni, hogy az az út, melyen eddig jártunk, teljesen rossz irányba vezet, s minden rosszal szakítva, elhatározni, hogy ezentúl csak a jót tesszük, s mindent bevallva bocsánatért esedezni?

Vagy nem duzzogni azon, hogy úgy tűnik, más megtérésének jobban örül Atyánk, mint a mi hűségünknek, s irigy féltékenységünkkel nem elrontani azt, amit eddig jól tettünk?

Egyik sem könnyű, s életünk során bármely szerep akár többször is osztályrészünk lehet. Isten adjon erőt hozzá, hogy jól cselekedhessünk! (2006)

Február 28.

NAGYBÖJT 3. VASÁRNAPJA

*Kiv 3,1–8a.13–15; Zs 102;
1Kor 10,1–6.10–12; Lk 13,1–9*

Isten ezt mondta Mózesnek: Vagyok, aki vagyok.

A mai ember legnagyobb baja a belső szétesettség: ideges, feszült, részekre szabdalt. Meg kell tanulnunk koncentrálni! Egy-egy dolgot választani, és koncentrálni! Mert a valóságos szabadulás és harmónia, a jelen megtapasztalása. Ez képes az embert önmagával egyesíteni. Ha az ember kész a megélt pillanat titkát valóban tapasztalattá tenni, akkor újra megtalálja a benső harmóniát és egységet. Mert lényünk egységének titka abban van, ahogy a pillanatot a maga teljességében éljük. „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába” (Mt 18,3). Miért mondja ezt Jézus? Jézus tudja, hogy a gyermek még egy önmagával. A felnőtt már ugyanabban a pillanatban sokféle. Mert szétszóródott. Mert nem összeszedett. Ha a pillanat elmélyült megélésére törekszünk, a gyermeket tekintsük mesterünknek!

Nézzük csak, amint önfeledten hallgat egy történetet, vagy elbűvölve követ egy bábjátékot. Nyitva szeme-szája, és engedi, hogy a mese magával ragadja. A gyermeknek megvan az a tulajdonsága, hogy határtalanul tud csodálkozni. A felnőtt már nem képes csodálkozni. Eszünk már nem ámul, szívünk nem csodálkozik. Ezt újra meg kell tanulnunk! Azzal, hogy elidőzünk a tárgynál! Alaposan odafigyelünk a legszerényebb tárgyra, a leghétköznapibb eseményre, az éppen előttünk álló arcra. Megpihelve a pillanatot megélésében. Meg kell állnunk, oda kell néznünk, hogy közel férközzünk ahhoz a tárgyhoz vagy személyhez, aki előttünk áll. A figyelem aktusa: belemerítkezés a valóságba. Elmerülünk benne, hogy elérjük annak szívét, ami előttünk áll.

Aki valamit, vagy valakit figyelmesen szemlél, nem marad a felszínen. Ezért az igazi figyelem a jelenlevőre – lelki aktus, misztikus cselekedet. Mi azonban rendszerint odavetünk egy pillantást, hogy „legyen fogalmunk” a dologról. És mi marad meg? Az igazi szemlélő eksztázisba megy át, vagyis ex-statis = kijut magából, és átléphet a tárgyhoz. Az ember ilyen eksztázisban éli

meg a jelen mély tapasztalatát. Újra meg kell találnunk a rácsodálkozás képességét! Ez a bölcsek tulajdonsága! Az igazi gondolkodó az, akié a soha nem fakuló rácsodálkozás és kérdezés művészete. Keres, kutat, talál. Ezt a gyermeki vonást újra meg kell találnunk, mert ez megbékít önmagunkkal. A figyelemben, a jelen mély megélésében, lényünk megtalálja saját egységét. (2004)

Február 29. hétfő

2Kir 5,1–15a; Zs 41–42; Lk 4,24–30

Sok leprás közül nem tisztult meg más, mint a szíriai Naámán.

A keresztények között még ma is gyakori az elhivatottság érzése, amely azonban alkalmanként elbizakodottsággal és szűklátókörűséggel párosul. Azt sem vesszük észre, ha a fülünk hallatára teljesedik be az Írás, de a megváltást és Krisztus ígéreteit elzárják a másként gondolkodóktól (másvallásúaktól). Pedig Ő nem azért jött, hogy az egészségeseket gyógyítsa, hanem a betegeket és bűnösöket kellett megtisztítania áldozatával.

Miért ítélkeznénk mi Isten terve felett – ahelyett, hogy munkálkodnánk az Ő szőlőjében és igyekeznénk olyanokká válni, mint Elizeus próféta korában a szíriai Námán vagy éppen a Jézus idején hitéről tanúságot tévő kafarnaumi százados?

Fejünkön még ott a hamuval rajzolt kereszt...

Térjetez meg és higgyetek az Evangéliumban! (2005)

Március 1. kedd

Dán 3,25.34–43; Zs 24; Mt 18,21–35

Fogadd el, Urunk, megtört szívünket és alázatos lelkünket

Tartozás, adósság, hiteltörlesztés – ma is igen aktuálisak, s húsba vágóak ezek a fogalmak. Az, akinek lakásrészlete van, vagy autót vett hitelre, igen jól el tudná képzelni azt az örömet, mit érezhetett az evangéliumbeli szolga adóssága elengedésekor, ha most hitelzője váratlanul neki is azt mondaná: elengedem törlesztésedet, nem kell többé fizetned semmit.

Jól esik, ha jól bánnak velünk, s szívességet kapunk érdemeinken felül. Sokszor még el is várjuk, mintha járna nekünk valami engedmény vagy kivételezés. Gyakran hajlamosak vagyunk megfeledkezni arról, hogy Jézus mennyi mindentől váltott meg bennünket, s nekünk milyen keveset kellene elnéznünk a körülöttünk élőknek: egy-egy kilöttyintett tea, szanaszét hagyott ruhadarab, vagy pár perces pontatlanság. Néha úgy tűnhet, a legapróbb, leghétköznapibb dolgok hoznak ki minket sodrunkból leginkább, pedig ilyenkor kell igazán arra gondolnunk, hogy „nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer”... (2009)

Március 2. szerda

MTörv 4,1.5–9; Zs 147; Mt 5,17–19

Hallgass az Úr rendelkezéseire, és cselekedj azok szerint.

Ha képes vagy minden reggel a fényt megcsodálni, ha boldog vagy, mert szemeid látnak, kezeid éreznek, lábaid járnak, ha énekelsz, mert dobog a szíved: akkor életed megújul.

Ha tudod, hogy élsz; ha úgy gondolkodsz, hogy a mai nap az első életed hátralevő idejéből: életed megújul.

Ha tiszta tekintettel nézel az emberekre és a dolgokra, ha tudsz még nevetni, ha tudsz örülni az életed útján nyíló kis virágoknak: akkor életed megújul. (2004)

Március 3. csütörtök

Jer 7,23–28; Zs 94; Lk 11,14–23

Hallgassatok az Úr szavára!

Már Jeremiásnak is azt mondta az Úr: „Nem hallgattak rám, és nem hajtották ide fülküket, hanem megkeményítették nyakukat, és még gonoszabban cselekedtek, mint atyáik”. S ez a helyzet azóta sem javult semmit – ezt már nemcsak a pesszimista emberek vélhetik így, hanem bárki, aki józanul körülnéz a világban. Romlás, pusztulás, széthúzás, gyűlölködés.

„Minden ország, amely önmagával meghasonlott, elpusztul, és ház házra omlik” – Jézus intelmei ellenére folyton egymás ellen fordulnak az emberek. Politikai, világnézeti ellentétek, hirtelen feltámadó harag, régi sérelmek felhánytorgatása... És csak tombol a gonosz, örül a Sátán.

Miért hagyjuk, hogy a másik ember ellen fordítsanak?

„Kezében vannak a föld mélységei, s övé a hegyek csúcsa. Övé a tenger, ő alkotta meg, s az ő keze formálta a szárazföldet. Jöjjetek, imádjuk, hajoljunk meg, boruljunk térdre az Úr, a mi alkotónk előtt! Mert ő az Úr, a mi Istenünk.” – írja a Zsoltáros. (2010)

Március 4. péntek

Oz 14,2–10; Zs 80; Mk 12,28b–34

Egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk.

De mit jelent pontosan az „egyenes út”? Csak a mindig nyílegyenes, pontosan, jól belátható út az Isten útja? Megtörténhet, hogy egy dombon, egy sziklán átvezethet a nyomvonal. Lehet, hogy az útépítő nem épít robbantással alagutat, hanem kis kanyart tesz az ösvény, majd az eredeti irányban folytatódik. Összességében a hosszú út ettől még egyenes marad. De ha én épp a kis kanyarulatban járok, könnyen megijedhetek, hogy elvitettem a lépteimet. Ilyenkor biztosságot ad a tudat, hogy naponta imádkozom: Istenem vezess életutamon! (2014)

Március 5. szombat

Oz 6,1–6; Zs 50; Lk 18,9–14

Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!

A mai napra szánt Írások mind arról tanúskodnak, hogy Isten kegyelme nem a hozzá intézett, áldozatok mennyiségén vagy minőségén múlik. Nem az az igazán kedves, ha behízeltgően és képmutatóan adakozóak vagyunk. Ha tehetjük is, akkor is őszinte szándék vezéreljen minket. Hiszen Isten Országát őrtöri a korlátokat! Jézus példabeszédében a farizeus, aki már szinte biztosnak érzi a helyét a Mennyek Országában, s úgy véli üdvözülni fog áldozatkészége miatt: nagyot téved. Hiszen vele szemben áll egy alázatos ember, a vámos, aki saját bűnösségét belátva és azt őszintén megbánva, hódolattal fordul az Atyához. Jézus sokszor ad választ arra, milyenek legyünk, ha az örök boldogságra vágyunk: „A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az előljáró pedig mintha szolga volna” (Lk 22,26). (2005)

Március 6.

NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA

Józs 5,9a.10–12; Zs 33;
2Kor 5,17–21; Lk 15,1–3.11–32

Isten népe az ígéret földjére lépve húsvétot ünnepel.

Vizsgálódó tekintetedet magadra fordítsd, tartózkodj mások tetteinek megítélésétől. Amikor másokat megítél az ember, hiábavaló munkát végez; gyakran téved, és könnyen vétkezik: amikor viszont magát ítéli és rostálgatja meg, mindig hasznosan munkálkodik.

Gyakran elfogultságaink szerint ítélünk a dolgokról, mert ítélőképességünket könnyen megrontja a rendetlen ellenszenv, vagy rokonszenv. Ha minden vágyódásunk mindig tisztán Istenre irányulna, nem olyan könnyen zavarodnánk meg érzéki természetünk ellenállása miatt. De sokszor rejtőzik valami bennünk, vagy fölbukkan valami odakint, ami eltérít Istentől. Titokban sokan önmagukat keresik mindabban, amit véghez visznek, és maguk sem tudják. Úgy látszik, mintha nyugodt békében élnének, mindaddig, amíg az ügyek szándékuk és kedvük

szerint alakulnak. Ha pedig másképp fordulnak, mint ahogyan óhajtják, egykettőre megrendülnek és elszomorodnak.

Hangulatok és vélemények különbsége miatt gyakran támad nézeteltérés barátok és polgártársak, szerzetesek és istenfélő emberek között is. A régi megszokást nehéz elhagyni, és saját korlátai közül senki sem lép ki szívesen. Ha saját belátásodra és igyekezetedre támaszkodsz inkább, s nem Jézus Krisztusnak magához vonzó erejére, aligha válsz megvilágosodott emberré: mert Isten azt akarja, hogy teljesen őtőle függjünk, és a szeretet ihletében minden emberi belátás mértékén túllépjünk. (2006)

Március 7. hétfő

Iz 65,17–21; Zs 29; Jn 4,43–54

ÖrvendjeteK és vigadjatok mindörökké.

Minden okunk megvan az örökre, hisz az Isten jósága és szeretete éltet minket. Ő ma is munkálkodik a szívekben. Nap mint nap csodáknak lehetünk tanúi, ha nyitott szívvel járunk. Testvéreink várják a bennünk rejlő Krisztust, s a felelősségünk napjainkban fokozott. Általunk is gyógyít Krisztus a szívekben, ezért is fontos lelkünk tisztsága. (2003)

Március 8. kedd

Ez 47,1–9.12; Zs 45; Jn 5,1–3a.5–16

Élni fog minden a templomból fakadó patakban.

Kereszthordozás.

Karl Gustav Jung a lelkész családból származó nagy svájci pszichológus, házának egyik ablakára a keresztet hordozó Krisztus képét festette.

– Tudja, ez a legfontosabb, amit meg kell tanulnunk... – mondta egyik látogatójának egy teológiai tanárnak.

– Nemrég jártam Indiában, és ott döb-bentem rá újra erre. Bármely földrészen él-jünk is, meg kell birkóznunk a szenvedés kérdésével. A távolkeleti ember érzéke-tlenné igyekszik válni a szenvedéssel szem-ben. Mi nyugatiak inkább a legkülönbözőbb testi-, lelki- és szellemi kábítószerekhez fo-lyamodunk. Egyik sem kielégítő megoldás. A szenvedést le kell győzni. Ez csak akkor lehetséges, ha magunkra vállaljuk. Ezt ta-nulhatjuk a keresztet hordozó Krisztustól. (2005)

Március 9. szerda

Iz 49,8–15; Zs 144; Jn 5,17–30

Megőriz és megajándékoz az Úr a szabadulás napján.

Az Úr nap mint nap szól hozzánk. Hívja a bűn foglyait, mindazokat, akik „sötétségben ülnek”. Nem akar ítélni minket, az „ítéletet egészen a Fiúnak adta”. Mert szeret bennünket, és ahogy egy anya nem felejtkezhetik el gyermekéről, úgy Ő sem feledkezik meg rólunk. Az Ő Fia előtt kell majd számot adnunk mindarról, amit életünkben tettünk, mert Jézus emberré lett érettünk.

Most nézz mélyen a szívedbe és tedd fel magadnak a kérdést: hiszem-e azt a „beszédet”, amit Jézus és az Úr ránk hagyott? Csak jót cselekedni nem elég... Légy forró, vagy mint a jég, annyira hideg, de a langyos utálatos az Úr előtt... „mert bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre”.

Nyisd meg füled és tárd ki szíved neki, hogy megmoshasson, fehér ruhába öltöztethessen, „mert megvigasztalja népét az Úr és könyörül szegényein”. (2008)

Március 10. csütörtök

Kiv 32,7–14; Zs 105,19–23; Jn 5,31–47

Múljék el, Uram, izzó haragod, szánd meg népedet!

Az Úr mindig irgalmas a hozzá könyörgőkkel szemben. Mózes könyörgésére a zsidó nép ismételten amnesztiát kapott. „Megengesztelődött erre az Úr, és nem tette meg azt a rosszat, amelyet népe ellen mondott.” Ez újabb példa az Ószövetségből arra, hogy Isten irgalmas és jóságos, akihez mindig nyílt szívvel könyöröghetünk másokért, esetleg magunkért, kegyelemért. Mint ahogy Mózes is tette. (2009)

Március 11. péntek

Bölcs 2, 1a.12–22; Zs 33; Jn 7, 1–2. 10.25–30

Tegyük próbára az igazat, ítéljük gyalázatos halálra.

Levegőre épít, aki reményét emberekbe vagy teremtett dolgokba veti.

Ne szégyelld, ha Jézus Krisztus szeretetéből másoknak szolgálsz, és e világon szegénynek tartanak.

Ne magadra építs, hanem Istenbe vedd reményedet.

Tedd meg, ami rajtad áll, akkor majd Isten is támogatja jó szándéodat.

Ne bízzál tudományodban vagy akármelyik élő embernek fortélyosságában, hanem inkább Isten kegyelmében: ő megsegíti az alázatost, és megalázza azt, aki sokra tartja önmagát. (2004)

Március 12. szombat

Jer 11,18–20; Zs 7; Jn 7,40–53

Olyan voltam, mint a vágóhídra hurcolt gyanútlan bárány.

Mi a jobb, ha tudjuk, hogy mi vár ránk, vagy ha belecsöppenünk egy kemény szituációba. Valószínű egyik sem, de van aki lemerevedik, elkeseredik, van aki nekilendül, megbirkózik a helyzettel. Nyilván nem lehetünk mindig bölcsek, okosak, sajnos még tettekre készek sem, bár arra törekszünk. Nem az a baj, ha elesünk, hanem az, ha nem akarunk felkelni, s minél tovább maradunk lent, annál nehezebb felpattannunk. A megszokások rabjaivá válva sokkal könnyebben esünk áldozatul a kilátástalanságnak, levertségnek, megkeményedésnek. Kelj fel és járj! (2008)

Március 13.

NAGYBÖJT 5. VASÁRNAPJA

Iz 43,16–21; Zs 125; Fil 3,8–14; Jn 8,1–11

A régi dolgokat ne emlegessétek, mert én újat cselekszem.

Jézus mint bíró áll előttünk. Nem akart az lenni, de rákényszerítették, vállalja, és kimondja az ítéletet. Emberileg két válasza lehetett volna. Az irgalmatlan ítélet: „Tehát bűnös!”, és a törvénszegő ítélet: „Ne bántsátok!” Mind a kettő hibás. Jézus nem mond emberi ítéletet, hanem feltekintve erre a bűnös asszonyra, kimondja az isteni ítéletet mindannyiunk számára, ami szintén két üzenet: Saját magadra nézz, és ott ítélj! A másik: Isten nagy ítélete, amit csak Ő mondhat ki az, hogy „Én sem ítélek el!” Egyedül Isten ítélni te remtményei fölött, de az Ő nagy ítélete az, hogy nem ítélni el. Pedig ha őszintén magadra nézel, tudod, hogy volna miért...

Ezt az ítéletet fogadjuk el, amikor élünk a szentgyónás kegyelmével. Örül a lelkünk, mert a földi életben mindennap átélhetjük ezt újra meg újra. Szeret az Isten, nem pedig ítélni!
(2010)

Március 14. hétfő

*Dán 13,1–9.15-17.19–30.33–62;
Zs 22; Jn 8,12–20*

Szorogatás vesz körül, de Isten megmenti a benne bízókat.

A legnagyobb kísértés a bizalmatlanság, amely ha eluralkodik bennünk, akkor kialakul egyfajta üldözési mánia. Ilyenkor elkezdünk kombinálni, belelátni dolgokat cselekedetekbe, érzésekbe. A bizalom nagy öszszefogás, s ez viszi jobban előre az életünket.

Ha bízunk Istenben, akkor tudunk igazán felszabadulva, szorongás nélkül nekilátni a nehéz feladatoknak, problémáknak. Aki nem tud Istenben bízni, az előbb-utóbb emberben sem fog tudni bízni, s szerződéses életet kezd el élni. Jog lesz alapja életének, nem a bizalom, s úgy érzi mindent szabad, ami jogos. (2004)

Március 15. kedd

Szám 21,4–9; Zs 101; Jn 8,21–30

Aki föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

Jézus minden szava az Atyával cseng egybe. Az ő egységük, az ő szeretetük nem inog meg egy pillanatra sem. Jézus Krisztus, a Te kereszthalálodra volt szükség ahhoz, hogy a hit által részesülhessünk ebben a szeretetben. Nélküled sóvárog a világ, rajtad kívül nincs Igazság a földön! Hozzád menekülünk, újból és újból megvalva, hogy kereszted tövéből fakadjon az élet forrása. Azt akarom tenni, ami kedves előtted, egységed hirdetni a megosztott világban! (2005)

Március 16. szerda

Dán 3,14–20.52–56.91–92.95; Jn 8,31–42

Isten elküldte angyalát, és megszabadította szolgálait.

Vajon mindnyájan készek vagyunk rá, hogy Isten hívó szavát meghalljuk és oltalmazó angyalát befogadjuk?

Hiszen Ő mindig elérhető, figyelemmel kíséri életünk minden mozzanatát, s mindeközben kitarja karjait, hogy menedéket nyújtson.

Az igazán erős hit az, amely kész áldozatokat vállalni. Ezt példázza a három férfi esete a tüzes kemencében (Dán 3,14–20.91–92.95). Ők sorsukat Isten kezébe helyezték, tudták mekkora ajándék vállalni a hitüket. Járta-keltek a tűz közepén, közben dicsérték és áldották az Urat. A hit nyújtotta burokban győzték le az emésztő lángokat, megváltva ezzel szabadulásukat.

Sokunk nem tudja, hogy mit jelent meghallgatni Isten küldöttét, ezzel befogadni a Mindenható szeretetét, jóságát.

Milyen szerencsések azok az emberek, akik meghallották az Úr szavát, amiből hitet, erőt meríthetnek, mely tetteikben nyilvánul meg! (2009)

Március 17. csütörtök

Ter 17,3–9; Zs 104,4–9; Jn 8,51–59

Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszlek.

Ábrahám egy volt azok közül az emberek közül, akit Isten kiválasztott a maga számára. Ám kiválasztottnak lenni rendkívül terhes feladat, főleg nekünk, gyarló embereknek. Ő sem volt tökéletes, sőt több alkalommal is hitetlenséggel fordult az Úr felé. A hitetlen Ábrahám útját Isten igazgatta, Ő tette a hit atyjává.

A hétköznapi kiválasztottjai vagyunk mi is, ha sokszor nem is vesszük észre. Isten minket is megbízott ránk szabott feladatával, mellyel – bár sokszor nem könnyű – meg kell, hogy birkózzunk.

„Az ember hol lámpát gyújtott, hol meg sietve eloltotta, nehogy megijedjen attól, amit látnia kell.” (Kertész Imre)

Talán mindannyiunk átélte már ezt, amit Kertész Imre is megfogalmazott e sorokban: sokszor inkább elbújunk a sötétben Isten akarata előtt, a ránk bízott feladat előtt – akár Jónás. Olykor nehéz tiszta szívvel kimondani azt, hogy *„legyen meg a Te akaratod”*, de végül hitetlenségünk ellenére is be kell látnunk, hogy a sötétben gubbasztás nem vezet sehová. (2013)

Március 18. péntek

Jer 20,10–13; Zs 17,2–7; Jn 10,31–42

Kiragadja az Úr a szegény ember életét a gonoszok kezéből.

A bűnbánó lelkiület főként abban áll, hogy gyümölcsözővé tesszük mindazt a sok apróságot – cselekvést, lemondást, áldozatot, szolgálatot... –, mellyel nap mint nap utunk mentén találkozunk, átalakítva azokat a szeretet, a bűnbánat cselekedeteivé, önmegtartózkodásokká. Mert az életet fel lehet fogni úgy is, mint egy poharat, amely félig van, hogy az félig üres, de úgy is, hogy félig teli. Attól függ milyen érzés, lelkiület vezet engem. Csak akkor tudok élmény teli, Istenhez közeli életet élni, ha én is akarok. Formáld életed, s megnyílik a világ. (2004)

Március 19. szombat

SZENT JÓZSEF (főünnep)

2Sám 7,4–5a.12–14a.16; Zs 88,2–29;
Róm 4,13.16–18.22; Mt 1,16.18–21.24a

Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját.

Életfogytig tartó keresésünk vágya, tárgya és célja a SZERETET.

Az tudja szeretni a felebarátot, aki „jól” tudja szeretni önmagát. Ha mi emberek tudunk felelősséget vállalni saját bűneinkért, hibáinkért, és szolidaritást tudunk vállalni a másiekért, ez megnyitja az eget és szívünket. Akkor talán érthetővé válik az ígéret és az üzenet – mint Dávidnak, mint Józsefnek – is Jézusban.

Te kinek szántad a trónt szíved templomában? (2007)

Március 20.

VIRÁGVASÁRNAP

Iz 50,4–7; Zs 21; Fil 2,6–11; Lk 22,14–23,56

*Nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg,
mert az Úr megsegít*

Liturgiánkat a jeruzsálemi bevonulásra való emlékezéssel kezdjük: „*Hozsanna Dávid Fiának!*” – Ováció, örömujjongás, páлмаágak...

Vajon ki gondolt az ott jelenlévők közül arra, hogy: „Mi lesz ennek a vége? Vajon hova vezet ez a jeruzsálemi út?”

Senki, csak egyedül Jézus.

S néhány perc múlva ugyanebben a szentmisében már a Passiót olvassuk, hallgatjuk...

Először: Hozsanna..., áldott, aki az Úr nevében jön! – majd: Keresztre vele!

Micsoda szélsőségesség, kiszámíthatatlanság! – S ez nem csak akkor, de ma is így van.

M. Gibson néhány évvel ezelőtt bemutatótt Passió című filmje jut eszembe. Ott voltam a moziban néhány közösségi tagunkkal együtt. Sokkoló hatás, síró emberek, mi ma-

gunk is lehajtott fejjel, könnyes szemmel jöttünk ki, egyszerűen nem tudtunk megszólalni.

A következő héten a plébánián beszélgetést tartottunk a filmről, az „élményekről”.

Rájöttem, miért volt olyan kegyetlen élmény végignézni a filmet: nem kerülhettem ki a kérdést, s annak megválaszolását...

– Az Úr Jézus szenvedése egyben az Ember/iség szenvedése is. Vajon csak nézője vagyok ennek, mint a film vetítésekor, vagy egész közel érzem magamhoz? Homo hominis lupus! (Ember embernek farkasa!) Mit kezdek ezzel? Egyáltalán megértem-e a szenvedéstörténetet?

Az emberiség passiójának (a halál kultúrájának) erősödése, egyre nagyobb mértéke jogosan fogalmazza meg sokunkban: Mi az értelme ennek az egyre több fájdalommal, szenvedéssel tűzdelt életnek?

Meg kellene végre érteni a világnak, hogy az emberi életnek csak akkor van igazán értelme, ha össze van kapcsolva a forrással, az élet szerzőjével, magával az Istennel. Ez a kapocs pedig a végtelen Szeretet.

A nagyböjti idő vége felé, Húsvétra készülvén igazán végiggondolhatnád: *„Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért”.*

Krisztus szenvedése és halála hirdeti számunkra, hogy mennyire fontos az élet. *„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (2008)*

Március 21. hétfő

Iz 42,1–7; Zs 26; Jn 12,1–11

Bened ajándékozom meg világosságommal a nemzeteket.

A Bibliában gyakran olvashatunk olyan személyekről, akik nagy adományban részesültek az Úr kegyelméből, Isten Igéjét hirdethették a világon. Egyszerű emberi mi voltunk ellenére a Jóisten valamilyen rejtélyes okból megszólította és hatalmas feladattal látta el őket. E személyek között említhetjük Józsefet, Dávid királyt, Jónást vagy éppen a 12 apostolt, hogy csak néhány példát emeljünk ki. A Biblia szól róluk, mi pedig, keresztény emberek, a Könyvek Könyvét olvasva rájöhethetünk, hogy talán az Isten számunkra is tartogat feladatot. Sőt, mindannyiunkban rátalál az ő prófétájára, aki Jézus tanításait és szeretetét közvetítheti embertársai felé.

Adjuk át magunkat az Úrnak, és ne féljünk megvallani saját hitünket, szóljon belőlünk az Isten Igéje! Ámen! (2010)

Március 22. kedd

Iz 49,1–6; Zs 70; Jn 13,21–33.36–38

Szolgám vagy, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.

Péter azt mondta Jézusnak: „Az életemet is odaadnám érted!” Azután mégis mit tett? Mire a kakas megszólalt, háromszor tagadta meg Jézust. Ő pedig ennek ellenére mégis Péterre építette egyházát.

Gyakran azt képzeljük, hogy a szentek mentesek minden bűntől és minden nagyobb erőfeszítés nélkül állnak a kísértésekkel szemben. Valójában azonban ugyanolyan nehézségek gyötrik, ugyanúgy megkörtövekezi őket a kísértés. Törekednünk kell a tökéletességre, de be kell látnunk és el kell fogadnunk, hogy egész életünket ez az állandó törekvés teszi majd ki, melynek végső célja, hogy elvezessen minket Isten Országába.

A nagybőjti időszakban kérjük Istent, segítsen nekünk elfogadni gyarlóságunkat és kérjünk erőt törekvéseinkhez. (2009)

Március 23. szerda

Iz 50,4–9a; Zs 68,8–34; Mt 26,14–25

Az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban.

Izajás próféta immár harmadszor jönendöl az Úr szenvedő Szolgájáról, aki nem más, mint a Mennyei Atya által küldött dicsőséges Krisztus, a Szűz Máriától Betlehemben született isteni Megváltó.

Mitől válik ő szenvedő Szolgává? Biztosak lehetünk benne, hogy nemcsak a fizikai bántalmazásoktól, hanem a lelki sebektől is; főleg azoktól, melyeket az általa kiválasztott és kivételes módon szeretett tanítványok ejtenek rajta. Ezek közül a legfájdalmasabb Iskarióti Júdás árulása, aki földi vagyonért szolgáltatja ki a világi hatalomnak a világmindenség Urát.

Jézus ennek ellenére mégsem törik össze, vall isteni és emberi értelemben kudarcot, hiszen általa és benne mindenkor a Mennyei Atya munkál. A Mennyei Atya üdvözítő akarata bontakozik ki a világban annak ellenére, hogy akkor is és most is sok tanítvány füle, szeme és szíve zárva marad.

Éppen ezért kell kérnünk Jézustól a nyitott lélek és a szerető szív kegyelmét, hogy egész életünkben és minden szentmisén egy asztalközösségben lehessünk vele, mint igaz tanítványai, és nem, mint hűtlen elárulói!

Ha így teszünk, akkor Jézussal együtt mi sem maradunk sohasem szégyenben, és a mi életünk sem lesz gyalázatos kudarc, hiszen a Mennyei Atya – az ő szeretett Fiával együtt – minket is mindörökre megerősít, megszentel, és dicsőségesen magához emel. (2013)

Március 24.

NAGYCSÜTÖRTÖK

*Kiv 12,1–8.11–14; Zs 115;
1Kor 11,23–26; Jn 13,1–15*

Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg!

„Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha!” – nagy hevesen és hangosan tiltakozik Péter, amikor Jézus Nagycsütörtökön meg akarja mosni a lábát.

Ó, Uram, nap mint nap hányszor, de hányszor mondok ellent én is Neked? Háborgok, tiltakozom, újabb és jobb alternatívákat ajánlok... Mert annyira ember vagyok. Emberi gondolatokkal, érzésekkel, vágyakkal, álmokkal.

„Nem lehetne másként? Nem lehetne csak most egy kicsit eltérni a Te akaratodtól? Mit szólnál, ha más utat választanánk? Nem lehetséges egy másik megoldás?” – Péterhez hasonlóan én is így alkudozom.

S Jézus megértő, de egyértelmű választ ad Péternek, ami nekem is szól: „Amit teszek, azt te most nem érted, de majd később meg fogod érteni”.

Uram, bár nem látom és nem értem sokszor szavaidat, aggodalom, félelem és ké-

tely kerít hatalmába, ha mélyen belegondolok mindabba, ami Rád és rám vár. Mégis hiszek Neked, bízom Benned. Ha hívsz, követlek.

Jézusom, add meg nekem, hogy részem lehessen Benned, csak Benned! Add meg nekem a kegyelmet, hogy osztatlan szívvel, csak Rád hagyatkozva, Veled ünnepelek a nagycsütörtöki utolsó vacsora asztalánál! (2007)

Március 25.

NAGYPÉNTEK

Iz 52,13–53,12; Zs 30;
Zsid 4,14–16; 5,7–9; Jn 18,1–19,42

A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze.

Nagypénteken választhatott volna-e az egyház ennél markánsabb szentírási részt? Aligha. Izajás próféta jövendölése az Úr Szenedő Szolgájáról egy mindennapos emberi magatartással festi le, hogyan is viszonyul az ember időnként Istenhez. Amikor emlékezünk Jézus szenvedésére, haláltusájára, szomorúságára, akkor egyúttal megemlékezünk arról is, hogy mi emberek gyakran tévelygünk, és saját utunkat járjuk, nem nagyon akarunk Istenről és az Ő dolgairól tudomást venni. Más szavakkal, a próféta ráérezett arra, hogy Isten küldöttjét és ügyét gyakran kíséri közöny, az érdektelen nagy szürkesség, amit maga Jézus a saját barátai körében is megtapasztalt.

Ha belegondolunk, nem is olyan nehéz eltérni az Isten útjától... Ma olyan gyors a világ, mindenhol, mindenki olyan sokat vár

el tőlünk, teljesítenünk kell, pénz, munka, család, barátok, haverok – ezer szál, ezer kötődés, felelősség, elvárás – állandó fáradtság. Ezek között nagyon könnyen elveszhet Jézus, bár nyilván nem szándékosan. Ez a nap emlékeztet, hogy álljunk meg egy picit, vizsgáljuk meg kapcsolatainkat, pénz utáni nagy rohanásunkat, nem veszett-e el közöttük az, ami igazán lényeges? Ha igen, vagy ha csak kezd elhalványulni, itt az alkalom, hogy visszatérjünk Hozzá! (2006)

Március 26.

NAGYSZOMBAT

Ter 1,1–2,2; Zsolt 103; Mk 16,1–7

Ez a nap a csöndé. Urunk sírban nyugalásának hideg, rideg, talán csalódott, reménytelen csöndjéé. Ma napközben semmilyen szertartás nincs a templomokban, hanem a Szent Sírt látogatván ízlelgethetjük a sírnak, a halálnak, a szeretett személy elvesztésének csöndjét. Vele együtt „megyek a sírba”, s közel engedem magamhoz a csöndet. Nem menekülök el tőle.

E kérdések segíthetnek:

Mi taszít a „sírba”?

Mi tart fogságban?

Mi az, ami rideggé, merevvé tesz?

Mi köt meg?

Mi veszi el az életet belőlem?

Mi nem engedi a fényt az életembe?

Mi tart a „sírban”? (2009)

Március 27.

HÚSVÉTVASÁRNAP

*ApCsel 10,34a.37–43; Zs 117;
Kol 3,1–4; Jn 20,1–9*

Jézust megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta őt.

Minden ember életútja más. Különbözőek vagyunk, és mégis egyformák. Az egész élet egy fokozatos megtérés, apró mozzanataiban.

„Az emberek – mondta a kisherceg – gyorsvonatokon zötykölődnek, de már nem tudják mit keresnek.” (Antoine de Saint-Exupéry)

Törekedjünk arra, hogy megtaláljuk azt, amit igazán keresünk, s ha megvan, ne engedjük veszni hagyni. (2004)

Március 28.

HÚSVÉTHÉTFŐ

ApCsel 2,14.22–32; Zs 15; Mt 28,8–15

Jézust feltámasztotta Isten, aminek mi tanúi vagyunk.

Húsvét a legjobb alkalom elgondolkodni és választ adni erre a kérdésre: Én miben hiszek?

El tudom hinni a feltámadást?

Elfogadom, hogy Jézus valóban az Isten Fia volt, aki azért jött, hogy akár életét is odaadja a világ bűnöseiért?

Tanúságot teszek róla, ha megkérdezik hitetlen vagy hitüket kereső ismerőseim: hogyan hihetsz ilyen lehetetlen dologban?

Lehet, hogy elfogadom és vallom Jézus tanítását, de azt már nem hiszem el, hogy feltámadt.

Akkor én is olyan vagyok, mint zsidó kortársainak sokasága, akik Messiásként követték őt, de a feltámadása után inkább hitték el a papok által lefizetett örök vallomását, mint azt, hogy a Mennyei Atya valóban életre keltette Őt húsvét hajnalán. Csalódtak benne csúfos halála miatt, a fel-

támadást nem tudták elfogadni, s így elhagyták őt.

Éppen ezért volt hatalmas esemény a Szentlélekkel eltöltött apostolok bátor kiállása és hitük megvallása az egész világ előtt: „Mi tanúi vagyunk ennek a csodának!” S ne felejtsük el azt se, hogy Péter beszédét követően háromezer ember vált Jézus követőjévé! (Vajon a mi szavainkra megtérnének-e hallgatóink?)

Évekkel később Szent Pál nem véletlenül írta ezt a kétkedőknek: *„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, s nincs értelme a ti hiteteknek sem”* (1Kor 15,14).

A feltámadás nem értelmezhető tudományos alapon, nincsenek rá szakszerű magyarázatok. Ez a hit próbája.

Én miben hiszek? (2013)

IPC

ifjúságpasztorációs iroda

Szeged - Csanádi egyházmegye

[www.facebook.com/
ifjusagpasztoraciosiroda](http://www.facebook.com/ifjusagpasztoraciosiroda)

<http://www.ipcszeged.hu/>

